

Phượng
Hoàng
Thần

HỒI 56

Bay suốt đêm thám thính Tây Vực

Thiết Kỳ Sĩ hỏi Ngũ vương tử:

- Tại sao hai vị lại bị mười mấy tên Cổ Mộ môn vây hãm? Công lực hai vị đã cao thâm hơn trước nhiều thì mười mấy tên này không làm khốn đốn hai vị được mới phải.

Ngũ vương tử thở dài đáp:

- Những người hiền đệ vừa giết đó không phải là hạng Cổ Mộ môn thông thường.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi lại:

- Bọn chúng ở cấp bậc nào?

Ngũ vương tử đáp:

- Hai chúng ta đánh nhau lâu rồi bọn họ mới nói thực. Bọn họ cho là chúng ta không còn cơ hội nào thoát chết, tưởng khoe khoang để thị uy. Coi vẻ đắc ý và nghe giọng lưỡi của tên đầu lĩnh thì đây là mười mấy tên Hồng quan phó lệnh chúa. Tên đầu lĩnh lại sắp được thăng Hồng quan lệnh chúa. Thử hỏi bọn này liên thủ hợp lực thì khí thế ghê gớm biết chừng nào!

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói:

- Nếu vậy tại hạ vừa trừ khử được mười mấy nhân vật trọng yếu ở Cổ Mộ môn.

Ngũ vương tử hỏi:

- Hiền đệ! Dường như công lực của hiền đệ cao thâm vô bờ bến. Vừa

rồi hiền đệ đã vận mấy thành công lực?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Tại hạ đang lúc hoang mang, không chú ý đến mình đã vận dụng bao nhiêu thành, có khi phát huy toàn lực cũng nên.

Ngũ vương tử trở Cao Dương hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này là ai?

Kỳ Dao nghe hỏi cười đến vẹo xương sườn đáp:

- Ngũ gia! Lão đã năm chục tuổi rồi. Có thiếu cũng chỉ thiếu một năm thôi. Lão tên gọi Cao Dương. Từ nay các vị có hô thì hô bằng lão Cao hay Biển Bức nhân cũng được. Lão là bạn hữu của tiểu muội.

Ngũ vương tử liền nhìn Cao Dương chấp tay nói:

- Tại hạ cam bề thất kính.

Cao Dương cả cười đáp:

- Tiểu lão nghe lui nghe tới mới biết các hạ là bậc vương tử ở triều đình.

Ngũ vương tử thở dài nói:

- Từ nay tại hạ cũng là một tên lãng tử, xin lão Cao coi như bạn hữu mà thôi.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao nói:

- Kỳ muội công quận chúa. Ta công Ngũ gia, bay thử lên coi.

Kỳ Dao hiểu ý, liền quay lại nhìn Minh Châu quận chúa nói:

- Trời tối rồi. Chúng ta phải đi mau. Để tiểu muội công quận chúa.

Minh Châu quận chúa ngạc nhiên hỏi:

- Chúng ta có bị thương đâu, việc gì phải công?

Kỳ Dao cười đáp:

- Quận chúa bám vào vai tiểu muội đề tụ khinh công và giữ thật chặt để tiểu muội công bay lên trời.

Ngũ vương tử cười đáp:

- Đừng nói giỡn! Khinh công của chúng ta không phải là hạng kém cõi đâu.

Kỳ Dao cười nói:

- Tiểu muội biết rồi. Hai vị đã vượt hơn ngàn dặm, hao tổn chân khí rất nhiều, bất tất phải hỏi gì nữa. Rồi các vị sẽ biết ngay.

Quận chúa nghe nói biết là bọn này thần bí khôn lường, liền làm theo lời Kỳ Dao. Ngũ vương tử cũng nằm phục trên lưng Thiết Kỳ Sĩ.

Cao Dương bỗng rung động hai tay hô:

- Tại hạ xin dẫn đường.

Dứt lời hần bay vọt lên không.

Ngũ vương tử và quận chúa ngó thấy suýt bật tiếng la hoảng thì đã không kịp nữa. Hai người cảm thấy đưa lên rất cao.

Thiết Kỳ Sĩ dời khỏi mặt đất chừng trăm trượng, vội hỏi Kỳ Dao:

- Kỳ muội! Áp lực có nặng không?

Kỳ Dao cười đáp:

- Không bằng cái túi đựng tiền.

Ngũ vương tử kinh hãi hỏi:

- Các vị làm sao vậy? Biến thành giống dơi cả rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bọn tại hạ lên núi Côn Luân lấy được ba tấm bức y, chỉ chấn động công lực là áo tự nhiên bay lên, tuyệt diệu hết chỗ nói.

Quận chúa nằm trên lưng Kỳ Dao cũng cười nói:

- Ta tưởng các vị biến thành yêu quái cả rồi.

Văn Đế Đế rượt theo hỏi:

- Sức gió khá nặng, sao các vị không ngậm miệng?

Quận chúa đáp:

- Người thường thì thở không kịp, nhưng bọn ta có chân khí hộ thể. Không sao đâu. Thế này coi càng thích.

Ngũ vương tử hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Qua nước Y Lê. Ở đó có món bảo vật kêu bằng Cổ Long đan. Tại hạ phải tìm cách đoạt lấy.

Ngũ vương tử kinh ngạc nói:

- Đừng đi nữa. Y Lê quốc sư ăn cơm sáng rồi qua Nam Hải tu đạo.

Thiết Kỳ Sĩ cũng ngạc nhiên hỏi:

- Tin này ở đâu ra?

Ngũ vương tử đáp:

- Lệnh sư bảo thế. Lão nhân gia cùng song thân của Kỳ Dao đều đi rồi. Các vị dặn hiền đệ lấy được Ấn hình châu thì đến Nam Hải ngay.

Thiết Kỳ Sĩ vội bảo Cao Dương:

- Lão Cao! Mau rẽ qua Sơ Lạc.

Cao Dương cười nói:

- Nếu vậy thì theo dòng sông Diệp Nhĩ Khương mà bay.

Văn Đế Đế hỏi:

- Có phải con sông ở mé tả phía sau không?

Cao Dương đáp:

- Không phải. Đó là sông Hòa Điền. Mé tả mới đúng là sông Diệp Nhĩ Khương.

Bốn con dơi giả bay lẹ vô cùng, chớp mắt đã ngó thấy rất nhiều thành trì.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Sao tiền diện lại nhiều thành thế?

Cao Dương đáp:

- Đúng rồi! Gần đây có năm thành. Đầu tiên ngó thấy là thành Nhạc Phổ Hồ. hiền về mé hữu một chút là thành Già Sư. Phía trước đi thêm chút nữa là thành A Đồ Thập. Mé tả A Thành là Sơ Lạc. Đi thêm về phía trước là thành Sơ Phụ. Bây giờ chúng ta coi thấy thành nọ cách thành kia chỉ mấy thước, nhưng hạ xuống đi bộ thì phải mất nửa ngày.

Ngũ vương tử nằm trên lưng Thiết Kỳ Sĩ ngó xuống thấy đèn sáng như sao, thở dài nói:

- Thành thị xa lạ cũng nhiệt náo phi thường. Chúng ta hạ xuống chắc bị tra hỏi.

Cao Dương đáp:

- Ngũ gia bất tất phải quan tâm. Thiết đại hiệp đã sắp đặt cả rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Chỉ sợ lúc mình xuống không gặp Nam cung Siêu.

Cao Dương đáp:

- Ở Sơ Lạc, cứ nhắc tới tên sư diệt của tại hạ là chẳng ai không biết. Làm gì chẳng tìm thấy.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi:

- A Kỳ! Người đó là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chính là gã được tại hạ xin tha cho ở thành Bắc Kinh. Gã nguyên là người Hán, qua Tây vực du lịch rồi làm đến đại tướng quân ở Sơ Lạc.

Ngũ vương tử hỏi:

- Đại hán đó ư? Ta cũng nghe Tề cách Lạc nói gã hiện là Đại tướng ở nước này.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Y từ chức rồi, nhưng tại hạ phải gã đến nằm vùng, không hiểu tình trạng ra sao.

Ngũ vương tử vội nói:

Chúng ta nói khẽ chứ, coi chừng địch nhân nghe tiếng.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp:

- Chúng ta ở trên trời, cách mặt đất hàng ngàn trượng thì họ nghe thấy làm sao được?

Ngũ vương tử thở phào nói:

- Ô! Ta quên cả mình hiện ở chỗ nào.

Cao Dương ở phía trước la lên:

- Thiết đại hiệp! Phía trước về mé tả không có núi cao. Đây là chủ phong ở Công Cách Nhĩ Sơn, còn cách thành Sơ Lạc một trăm ba mươi dặm. Chân núi này có thị trấn Bồ Luân. Chúng ta đêm nay hạ xuống đỉnh núi này, sáng mai hãy vào thị trấn ăn cơm xong hãy đi tới Sơ Lạc.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Sao lại phải quanh co cho mất công?

Cao Dương đáp:

- Phổ Phổ nguyên soái không phải tầm thường. Ta cần đề phòng chớ để hắn ngó thấy. Cha này tâm kế khôn lường mà võ công lại cao thâm gấp mấy lần Thiên Hà thượng nhân. Đồng thời phải lo trong mình hắn có Ấn hình châu.

Thiết Kỳ Sĩ tán dương:

- Lão Cao quả là người thận trọng, từng trải giang hồ. Tại hạ thật có điều sơ sót. Đêm nay đành ở trên núi này chờ cho đến sáng.

Đoàn người hạ xuống núi rồi, Cao Dương liền đi kiếm dã vị. Kỳ Dao cùng Văn Đế Đế lượm cành khô đốt lửa. Ai cũng biết Ngũ vương tử và Minh Châu nhất định đói rồi.

Thiết Kỳ Sĩ bồi tiếp Ngũ vương tử ngồi nghỉ ngơi. Minh Châu quận chúa cũng giúp hai cô tìm củi đốt lửa. Ba người bận bịu không ngừng nên đều mệt mỏi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi Ngũ vương tử:

- Ngũ gia! Tệ sư huynh và Nhị Lang đâu rồi?

Ngũ vương tử đáp:

- Bọn họ dời kinh thành đã được bốn năm ngày. Võ hiệp Quan Ma đoàn ra đi, họ liền ngấm ngấm theo dõi vì sợ bọn ngoại nhân gây chuyện thị phi với người giang hồ của chúng ta, đồng thời còn lo họ có ý đồ gì khác.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Sư huynh cùng Bạch thư có hai cự đồng theo đi, chắc chắn không đến nỗi gây chuyện bất trắc. Có khi họ đi đường Vân Quý qua Tây tạng rồi mới đến Tây vực. Nhưng dọc đường khó lòng tránh khỏi những cuộc chiến đấu.

Ngũ vương tử đáp:

- Bây giờ hai người chúng ta kiếm được hiền đệ người đã mệt nhoài, may được công đi, nhưng chỉ là biện pháp tạm thời.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên hỏi:

- Ngũ gia cùng quận chúa cưỡi tuấn mã lên đường phải không?

Ngũ vương tử lắc đầu đáp:

- Khoái mã thông thường thôi, bỏ đi cũng không tiếc. Chúng ta ra khỏi kinh rồi lén lút lên đường.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Tại hạ sẽ làm thiên lý danh câu cho Ngũ gia được chăng?

Ngũ vương tử đáp:

- Có ngựa hay cũng không thể cưỡi đến Tây vực sợ người ta sinh lòng đen tối. Đồng thời ta biết chuyến này ra ngoài không lâu mà phải trèo non vượt suối thì đi bộ là hơn hết.

Kỳ Dao nghe xong cũng cười, xen vào:

- Lần này Ngũ gia sẽ đủ kinh nghiệm giang hồ.

Bếp lò bắc cẩn thận rồi, củi cũng xếp thành đống lớn, nhưng chưa thấy Cao Dương đánh được dã vị đem về. Minh Châu quận chúa lo lắng hỏi:

- Không hiểu có xảy chuyện gì chẳng?

Kỳ Dao cười đáp:

- Võ công y rất cao cường, bên mình lại có bức y, dù xảy chuyện gì cũng không đáng ngại.

Bỗng nghe trên không có tiếng Cao Dương cười nói:

- Chắc các vị nóng ruột lắm! Không cần nướng thịt nữa. Tại hạ đã mua một bọc thức ăn lớn ở nội địa.

Hắn vừa dứt lời người đã hạ xuống. Hắn vừa cởi hai cái bọc vừa cười nói:

- Phải đi quanh một vòng đến Sa xa thành mới mua được con gà quay và mảnh thịt bò, lại đến Áo Tư Đằng cốc trảy lê. Nếu không có bức y thì phải đi mất cả nửa tháng.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Sao lão Cao lại phí công như vậy?

Cao Dương đáp:

- Bữa nay là buổi sơ kiến Ngũ gia cùng Quận chúa, có mất công một chút cũng là đáng lắm.

Ngũ vương tử chấp tay đáp:

- Đa tạ lão Cao.

Cao Dương mở hai bọc ra cười nói:

- Lúc tại hạ đi nhớ tới bữa nay không thể ăn lạt nữa. Ở trên núi nướng thịt thơm thì thơm thật nhưng không có muối ăn cũng nhạt hoét. Trước kia ăn lạt là chuyện bất đắc dĩ. Hiện nay đường xa muôn dặm cũng không vào đâu.

Mọi người ngòai quây quần. Văn Đế Đế đốt lửa lên cười nói:

- Đốt lửa canh khuya cũng là một phong vị.

Ngũ vương tử thở dài nói:

- Trong võ lâm có câu muôn dặm như một nhà. Hiện nay các vị đã thực hiện được điều đó.

Cao Dương chưa nghe ra câu nói của Ngũ vương tử, hắn bảo Thiết Kỳ Sĩ:

- Thiết đại hiệp! Lúc ta đến thành Sa Xa mua thức ăn, nghe được một tin tức nhưng không chắc lắm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tin tức gì?

Cao Dương đáp:

- Nghe nói Phổ Phổ nguyên soái dẫn một toán người lạ dời khỏi Sơ Lạc rồi, chẳng hiểu có đúng không.

Thiết Kỳ Sĩ nghi ngờ đáp:

- Khi nào hấn lại dời bỏ một cách dễ dàng? Chắc không có lý.

Cao Dương nói:

- Trong thành Sa Xa rất xôn xao, có người đoán hấn đi Trung Nguyên, có người bảo hấn đi tới Y Lê. Không hiểu sự thực ra sao.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lão Cao! Lão chịu cực khổ chút nữa được không?

Cao Dương hỏi lại:

- Phải chăng đại hiệp phái ta đêm nay đến ngay Sơ Lạc do thám?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Phải rồi. Hay hơn hết là tìm cho được Nam Cung Siêu. Nhất định gã hiểu rõ chân tình.

Cao Dương nói:

- Vậy ngày mai chờ các vị ở đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bọn tại hạ chờ lão Cao ở thị trấn Bố Luân.

Cao Dương đứng dậy nói:

- Hay lắm! Hay dở gì thì đến sáng Cao mỗ cũng trở về đó, nhưng các vị chưa gặp Cao mỗ thì đừng đi đâu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão Cao là đại tướng của tại hạ. Từ nay thiếu lão không xong. Dĩ nhiên phải chờ lão về rồi đi đâu mới đi được.

Cao Dương nhìn Ngũ vương tử chấp tay nói:

- Xin Ngũ gia cứ ăn thông thả. Sáng sớm mai sẽ gặp tại hạ.

Ngũ vương tử đáp:

- Lão Cao! Coi chừng nghe. Đi chóng rồi mà về.

Cao Dương dạ một tiếng, vọt lên không đi ngay.

Ăn xong, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Ngũ vương tử nói:

- Ngũ gia! Nơi đây không tiện dừng lại. Chúng ta xuống đến chân núi thì trời cũng sáng rồi, tiến vào thị trấn sẽ nghỉ ngơi.

Ngũ vương tử đáp:

- Từ ngày uống Hải thần đan, ta cùng Minh Châu đều không cảm thấy mệt, đi thong thả tức là nghỉ rồi.

Mọi người dời khỏi núi Công Cách Nhĩ đi tới thị trấn Bố Luân. Nếu là người thường phải đi tới hai ngày, nhưng cước lực quần hùng đi thong thả mà đến sáng đã tới rồi.

Nhân dân ngoài biên cương tuy hung hãn nhưng tính tình ngay thẳng, hào phóng, đối với người ngoài chẳng nghi ngại gì. Năm người vào thị trấn không ai ngờ vực hỏi han, nhưng họ thấy mặt nhau cũng không niêm nở lịch sự. Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi.

Ở thị trấn này có người Hán, người Tạng và những chủng tộc khác nữa. Áo mặc ngũ hoa thập sắc, nên bọn Thiết Kỳ Sĩ mặc quái y họ cũng không lấy làm kỳ.

Tại cửa một khách điểm người Hán, một hán tử trung niên ăn mặc theo kiểu bách tính triều Minh đứng đó. Trên vai vắt tấm khăn trắng. Ai ngó thấy cũng biết ngay là điểm tiểu nhị.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Kỳ Dao nói:

- Cao Dương đã bảo họ không vong bản.

Kỳ Dao tiến lại hô:

- Tiểu nhị ca! Có món ăn Trung Nguyên không?

Hán tử trung niên khom lưng niêm nở đáp:

- Thưa cô nương! Có có. Mời cô nương vào.

Thiết Kỳ Sĩ dẫn mọi người vào điểm nói:

- Những món gì ngon đưa hết ra đây. Có những thứ rượu gì?

Tiểu nhị đáp:

- Quý Châu mao đài, Tứ xuyên đại miễn. Khách quan muốn dùng thứ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chỉ sợ không phải của nội địa. Tiểu ca lấy cả hai thứ cho coi.

Kỳ Dao vừa cười vừa nói:

- E rằng bình thật cũng không có chứ đừng nói rượu. Sĩ ca liệu mà châm chế, đừng làm khó dễ người ta nữa.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ đang ngồi ăn cơm sáng ở trấn Bồ Luân chợt nhìn thấy Cao Dương đi tới. Ngũ vương tử ra đón tiếp cười nói:

- Lão Cao đi lẹ quá nhỉ. Ngồi xuống đây. Bọn tại hạ vừa mới bắt đầu. Thiết Kỳ Sĩ hô tiểu nhị lấy thêm đĩa bát rồi khẽ hỏi Cao Dương:

- Sự tình ra làm sao?

Cao Dương ngồi xuống cười đáp:

- Tin đó không giả. Đồng thời đã tìm thấy Nam Cung Siêu. Gã bảo họ đi Nam Cương rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lão Cao an bài Nam Cung Siêu cách nào?

Cao Dương đáp:

- Cao mỗ bảo gã tạm thời đừng hành động gì, vì gã đã làm đại tướng mà lại thay Phổ Phổ xử lý mọi việc.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Phổ Phổ đi chuyến này vì việc gì? E rằng Nam Cung Siêu cũng không rõ.

Cao Dương đáp:

- Gã biết. Nghe nói hấn đi kiếm Y Lê quốc sư.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Trong vụ này nhất định có sự biến hóa khác thường. Chúng ta ăn cơm xong phải đi ngay.

Ngũ vương tử nói:

- Hiền đệ! Khi chúng ta dời kinh thành, Lê đại nương nhắc ta dặn hiền đệ: chân tướng Cổ Mộ U Linh là một hồn huyết nữ nhân. Phụ thân muội ở ngoài Thiên Sơn mà không biết nơi nào. Mẫu thân muội người Tây Vực. Đồng thời đại nương còn dặn Quân Thiên đế chúa học nghệ ở nước ngoài, cần đề phòng hấn có người ngoại quốc ủng hộ. Vậy hiền đệ phải đặc biệt lưu tâm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Được rồi. Can nường định ở lại trong cung chứ?

Ngũ vương tử đáp:

- Phải rồi. Ta mời lão nhân gia ở lại làm bạn với mẫu hậu. Mẫu hậu chỉ tin nơi Phật pháp, không hỏi đến việc triều đình, nên ta rất kính yêu. Chuyến này ta ra đi đã được mẫu hậu đồng ý.

Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói:

- Ngũ gia thoát ly cảnh giàu sang, đi với tại hạ ít có chuyện tử tế mà gặp nhiều nguy hiểm là cái chắc.

Ngũ vương tử cười đáp:

- Ngồi ở Bắc Kinh ngơ ngác có thể làm cho ta tổn thọ. Hiện nay ta rất lấy làm khoan khoái. Dù phải chết cũng được chết một cách phóng khoáng.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu cười nói:

- Ngũ gia đúng là nhân vật hạng này.

Kỳ Dao đột nhiên cảnh cáo:

- Các vị nói khê chứ. Có người để ý chúng ta đấy.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bây giờ chúng ta lên đường.

